

[Gunnar Fog-Petersen.]

Det viste sig jo ogsaa, at den fik en overordentlig kort Levetid. Saa snart der var kommet et andet Flertal i Rigsdagen, var noget af det første, vi gjorde, at afskaffe denne Lov, og vi gjorde det med en vis befriende Følelse, fordi den havde haft en Brod i sig.

Nu vil jeg ikke paastaa, at det foreliggende Lovforslag i samme Grad er egnet til at føles som en Brod imod en enkelt Stand, og derfor tror jeg ogsaa, det skulde være muligt efter det Princip, vi plejer at følge i dansk Lovgivning: at tale og dele sig til Rette, at komme til Forstaaelse med Dommerstanden om en Lovgivning, som ændrer de bestaaende Forhold paa de to Punkter, hvor Forholdene — saaledes som den højtærede Justitsminister, efter mit Skøn med Rette, har peget paa — ikke er fyldestgørende efter de gældende Bestemmelser. Dette gælder baade Sagers Genoptagelse og Spørgsmaalet om Disciplinærmyndighed over for Dommerne og udygtige Dommeres Afskedigelse. Jeg tror, man maa finde det uheldigt, at det er de samme Dommere, den samme Ret, som skal bestemme, om en Sag skal genoptages, og jeg tror ogsaa, man i Almindelighed maa erkende, at der i hvert Fald har siddet — jeg skal indskrænke mig til at sige dette — Dommere her i Landet, som har virket i mange Aar, og om hvem man med fuld Ret kunde sige, at de ikke egnede sig til den ansvarsfulde Opgave, som de udøvede.

I den Forbindelse kunde jeg have Lyst til at berøre Spørgsmaalet om Uddannelse af Dommere. Den er efter min Mening utilfredsstillende, som den foregaar nu. Hvis jeg tænker mig en ung Mand fra Hovedstaden, fra et Bourgeoisihjem i Gentofte Kommune f. Eks., som er kommet ind i en Forberedelsesklasse, er gaaet hele Skolen igennem, til han er blevet Student, dernæst er blevet juridisk Kandidat, dernæst gaar over i Centraladministrationen og derfra en skønne Dag dukker op som Dommer ude paa Landet, saa tror jeg, man kan sige, at denne Mand savner de allervæsentligste Forudsætninger for at kunne blive en god Dommer for den Befolkning, han skal virke iblandt, idet han ganske simpelt efter hele sin Opdragelse og Uddannelse maa være uden Kendskab til Forholdene blandt de Mennesker, han skal virke imellem. Derfor tror jeg, at der ikke alene paa dette, men ogsaa paa det Omraade, den højtærede Minister har fremdraget, er meget vigtige Problemer, som trænger til at blive taget op.

Det Forslag, der foreligger for os, indretter en Domstol, som er delt i to; den ene til Genoptagelse af Sager, og som skal bestaa af en Højesteretsdommer og en anden fast Dommer samt to Sagførere og en videnskabelig uddannet Jurist. Maa jeg gøre opmærksom paa, at i Lovforslagets § 1, Stk. 4, de to første Linier, siges det, hvordan denne Del af Retten skal sammensættes, men den Sprogbrug, man dér anvender, er højest uheldig, idet Ordet „Dommer“ er brugt i to forskellige Betydninger i samme Linie. Der tales om to „Sagførere“ i Betydning af den Stilling, de har, naar de ikke er Dommere, medens der, naar der er Tale om den videnskabeligt uddannede Mand, siges „den videnskabeligt uddannede Dommer“, og der burde derfor i Stedet for staa: de to Dommere, som er Sagførere, og den videnskabeligt uddannede Dommer, eller: to Sagførere og den videnskabeligt uddannede Jurist! Det sidste er det korrekte; naar der forud tales om „den nævnte Dommere“, er det nemlig deres Stilling som Dommere i Almindelighed, der hentydes til. Jeg tror, vi kommer til under Behandlingen i Udvalget at rette en saadan lille Enkelthed i Lovforslaget.

I Disciplinærsager skal Retten bestaa af en Højesteretsdommer og en anden fast Dommer samt af to Domsmaend og en Sagfører efter Tur.

Denne Ret skal altsaa behandle for den ene Dels Vedkommende Genoptagelse af Straffesager og for den anden Dels Vedkommende Sager om disciplinær Forfølgning mod Dommere.

Maa jeg have Lov til her at gøre en Bemærkning vedrørende Lovforslagets § 12 a, og jeg fremhæver ligesom Socialdemokratiets ærede Ordfører, at det er som almindelig Rigsdagsmand, jeg udtaler mig om dette Spørgsmaal. Det er vanskeligt i hvert Fald paa den korte Tid, der har været levnet Tinget, at danne sig nogen virkelig begrundet Mening om Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg vil gerne sige som en Fornemmelse, jeg har, som noget, der umiddelbart støder mig, at der ifølge § 12 a skal kunne fremsættes Begæring om Genoptagelse af en Sag i indtil 5 Aar efter Dommens Afsigelse. Det forekommer mig at være en urimelig lang Tid, idet der jo er mange Mennesker, som er interesserede i, at naar en Dom er fældet, staa den fast. Det er jo Menneskeværk altsammen, det er Mennesker, der skal dømme, man kan ikke kalde Engle ned fra Himlen til at afsige Dom, og derfor findes der ogsaa et rimeligt Krav paa, at en Dom skal kunne være Afslutning. Hvis der kom-